Наше Слово

УКРАЇНСЬКИЙ ТИЖНЕВИК
TYGODNIK UKRAIŃSKI
UKRAINIAN WEEKLY

Рік LXXI № 36 (3603) Варшава, 6 вересня 2026 року, Ціна / Cena 7 zł (vat = 8%) INDEKS 366609 ISSN 0027-8254 Інтернет-версія газети nasze-slowo.pl

Фото Павла Лози

«Незалежність. Наша спільна». с. 2

У Ґданську «Солідарні з Україною». с. 8

«З Україною в серці». с. 10

ISSN 027-8254
36
9 770027 825269

eprasa.pl 8202f3b478

ТЕМА НОМЕРА

Павло ЛОЗА
Фото автора статті

«Незалежність. Наша спільна»

Цьогорічні святкування Дня Незалежності України у Варшаві, схоже, перевершили очікування організаторів. І, ймовірно, також опонентів свята. За оцінками організаторів, спільне святкування на Замковій площі у столиці відвідало 30 тисяч людей. Серед них були посли та дипломати з 29 країн, польські парламентарі та громадські активісти. «Бажаю вам вступити до НАТО та Європейського Союзу», – побажав Україні та українцям зі сцени 24 серпня міністр юстиції Вальдемар Журек.

Святкування проходило під гаслом «Незалежність. Наша спільна». Воно розпочалося з хвилини мовчання в пам'ять про тих, хто загинув внаслідок російської агресії. Фото облич захисників проєктували на екран, розміщений на сцені. Серед них були, зокрема, й фотографії громадян Польщі, які загинули, воюючи в лавах Міжнародного легіону, до складу якого входять теж іноземці. Учасники вшанувань на площі тримали банери з іменами та прізвищами убитих та полонених військових, а також цивільних жертв.

Крім того, в окремому відеоролику з посланням до учасників варшавського свята звернулись українські захисники безпосередньо з передової. Вони наголосили, що саме завдяки тим, хто сьогодні захищає свою країну та платить за це найвищу ціну, Україна є незалежною та має майбутнє. Військові також подякували Польщі та польському народу за їхню «непохитну підтримку».

Серед присутніх на сцені був міністр юстиції Вальдемар Журек. Побажавши Україні перемоги та вступу до НАТО та ЄС, він подякував українським бійцям.

Міністр юстиції Вальдемар Журек (справа)

«Я дякую хлопцям і дівчатам, які сьогодні перебувають в окопах, за їхній героїзм і самопожертву. Вони захищають не лише українську землю, а і Європу від орд зі сходу. Вони такі хоробрі, ми пишаємося ними», – сказав міністр.

Він закликав поляків не забувати ті дні, коли спалахнула війна, і відкривати серця для своїх сусідів. Політик також подякував українцям, які «наполегливо та чесно працюють у Польщі; які поводяться гідно».

Міністр згадав про часті напади на українців, що відбулися у Польщі протягом останніх тижнів і місяців.

«Хочу запевнити вас, що як генеральний прокурор я призначив понад сто прокурорів по всій країні, які з лютого цього року дуже активно розслідують кожен прояв ненависті разом з поліцією», – сказав Вальдемар Журек, наголосивши, що не хотів би бачити сцени нападів на українців, які показують по телебаченню чи в інтернеті. «Тих, хто вдається до такої поведінки, наступного дня ведуть у кайданках до суду. Ми вжили не ситуативних, а системних заходів. Ніхто не зруйнує нашої дружби», – твердо заявив Вальдемар Журек. Наприкінці він додав: «Бажаю вам міцного здоров'я та багато ракет „Patriot"».

Виступила також Ольга Яблонська, директорка Департаменту політики розширення та Східного партнерства МЗС Польщі. Вона сказала, що українці й поляки «можуть мати різні думки, можуть не погоджуватися, але ми повинні стояти пліч-о-пліч у захисті спільних цінностей, безпеки та людського життя».

Своєю чергою посол України в Польщі Василь Боднар зазначив, що війна не лише змусила українців захищати свою землю, а й дозволила їм побачити свою силу, єдність та можливості. «Бачимо, що Україна стає сильнішою з кожним роком, з кожним днем, тому що ми захищаємо себе, забезпечуємо безпеку Європи та даємо надію на майбутнє», – сказав дипломат, подякувавши полякам за те, що вони приймають «багатомільйонну українську громаду» в країні, за їхню солідарність та підтримку.

Члени парламенту також висловили підтримку Україні своєю присутністю на сцені. Серед промовців були Дорота Лобода, Клавдія Яхіра, Анджей Шептицький, Пйотр Кандиба та білоруський політик і дипломат Павел Латушка.

У заході теж взяли участь 29 дипломатів – посли та представники посольств, які представляють країни з усього світу.

«росія навмисно розпочала війну і має нести відповідальність за свої злочини. Сьогодні міжнародна спільнота вкотре висловлює свою підтримку Україні», – сказав зі сцени посол Королівства Нідерланди у Польщі Еннес де Мол, одягнений у вишиту сорочку. Посол Литви в Польщі Валдемарас Сарапінас звернувся до глядачів зі сцени українською мовою. До приїзду 2024 року у Варшаву він обіймав посаду посла своєї країни в Києві.

Виступали й інші гості, зокрема Якуб Яворський, який саме зараз перебуває у відпустці. Поляк від 2022-го борється на боці України та, як сказав, «не вважає себе героєм».

Важливою частиною вечора стала церемонія вручення нагород «Stand With Ukraine Awards». Вчетверте українське громадянське суспільство вшанувало людей, які підтримують Україну під час війни своєю діяльністю, допомогою та висловленими поглядами.

Цьогорічними лавреатами стали: засновник видання «Sestry.eu» Єжи Вуйцік, актор і режисер Анджей Северин,

eprasa.pl 8202f3b478

Дипломати, промовляє посол Нідерландів Єннес де Мол

Сестра Малґожата Хмєлевська

меценатка Домініка Кульчик, публіцистка і журналістка Боґуміла Бердиховська, сестра Малґожата Хмєлевська, юрист Давід Дехнерт та координатор фонду «Poland Helps» Єжи Юрчинський.

«Те, що бомби не падають на наші голови, – це не наша заслуга, а наша задача. Я думаю, що в Польщі є тисячі людей доброї волі, які допомагають. Нехай нам не бракує мужності, коли нам доводиться щодня стикатися зі злом», – сказала сестра Малґожата Хмєлевська під час нагородження.

У музичній частині вечора польською зіркою був Кшиштоф Залевський – один із найважливіших і найпопулярніших артистів сучасної польської сцени. Він спеціально приїхав до Варшави із Сопота, щоб повернутися одразу після концерту на північ Польщі. І до того ж – у свій день народження.

Артист наголосив, що, попри «важкі сторінки нашої спільної історії», які не можна забути, у нинішній ситуації підтримка України є першочерговою.

«Зараз українці проливають кров і за нас. (...) Нам потрібно підтримувати їх якомога більше. Вони наші брати», – сказав співак, мотивуючи свою участь у концерті, присвяченому Україні.

Артист також навів приклад поляків, які живуть за кордоном. Він наголосив, що хотів би, щоб до поляків, які проживають у США, Великій Британії, Німеччині та інших країнах, там добре ставилися. Кшиштоф Залевський вважає, що поляки повинні мати подібний підхід до українців, котрі мешкають у Польщі.

Кшиштоф Залевський (посередині) та організатори

Після його концерту виступив гурт «DakhaBrakha» – один з найвідоміших українських колективів у світі.

Захід організували «Євромайдан-Варшава» та фонд «Stand With Ukraine». Одним із партнерів було Об'єднання українців у Польщі, яке на сцені на Замковій площі представляв голова організації Мирослав Скірка.

Слід додати, що 24 серпня фасади Національної опери, Палацу культури й науки у Варшаві були підсвічені українськими національними кольорами. Цього дня українські дипломати та представники української громади у Варшаві вшанували теж пам'ять офіцерів та воїнів Армії УНР, які спочили на цвинтарі на варшавській Волі. ●

Учасники гурту «DakhaBrakha»

eprasa.pl 8202f3b478

Українська суботня школа для дітей у Вроцлаві запрошує

Гурток ОУП у Вроцлаві запрошує на заняття до української суботньої школи для дітей, яка діє під опікою вроцлавського гуртка за адресою: вул. Руська 46а.

«Тут пізнаємо історію України, відкриваємо традиції, звичаї та народну спадщину, співаємо, творимо та разом відзначаємо українські свята», – запрошують діячі вроцлавського Об'єднання.

Заняття проходять в ЦУКР (Український центр культури та розвитку) з поділом на вікові групи. Навчання передбачає такі уроки: греко-католицька релігія, танець, спів, історія України крізь призму української літератури, українська мова.

Щоб отримувати інформацію про детальний розклад занять, найкраще слідкувати за новинами на фейсбук-сторінці гуртка (ZUwP Koło we Wrocławiu) або школи (Українська суботня школа для дітей – ZUwP Wrocław, ul. Ruska 46a).

Відзначення свята української незалежності у Перемишлі

Напередодні Дня Незалежності України у Перемишлі в греко-католицькому соборі Івана Хрестителя духовенство та віряни спільно молилися за Україну, її захисників, мир і перемогу.

Цього дня українська спільнота міста зустрілася теж на святковому пікніку біля будинку колишньої семінарії. Організатором відзначень була греко-католицька парафія.

А через кілька днів, 27 серпня, у Народному домі відбувся концерт Юрія Йосифовича зі Львова.

– Добре всі знаємо, що якби не ті, що стоять на фронті від 2014 року, ми не мали б цього концерту, не мали б відзначень 35-ліття відновлення незалежності України, – говорив голова Перемиського відділу ОУП Ігор Горків, вітаючи всіх від імені організаторів події. Опісля – присутні вшанували хвилиною мовчання всіх загиблих у війні в Україні.

Сам концерт розпочався з пісні «Молитва воєнних ночей».

– Незалежно від події завжди з неї починаємо, щоб ми пам'ятали, завдяки кому можемо жити, – сказав Юрій Йосифович. У його програмі були романси, вибрані українські естрадні пісні, лемківські, стрілецькі та власні композиції на тексти Шевченка й сучасних авторів. Одну з них вокаліст виконав разом із публікою, передаючи глядачам мікрофон.

Серед гостей події була, зокрема, Ліліана Каліновська, депутатка міської ради Перемишля. Вона є ініціаторкою того, що впродовж кількох років на головній стіні будинку Народного дому 24 серпня з'являються зв'язані стрічки в кольорах польського та українського прапорів.

Нагадаємо, що минулого року один із жителів міста намагався роз'єднати їх, а справа з прапорами навіть дійшла до суду. Попри це, 24 серпня цього року на будинку НД знову з'явилися стрічки у біло-червоних та синьо-жовтих кольорах.

«Всього найкращого, Україно! Брати й сестри українці, бажаю вам незалежності, свободи, вільної від загарбників країни, лише дружніх сусідів, миру та сили!» – написала Ліліана Калиновська на своїй фейсбук-сторінці, опублікувавши фото перед будинком Народного дому, на якому майорять зв'язані стрічки в кольорах прапорів України та Польщі.

Згідно з її задумом, вони мають прикрашати споруду до 11 листопада, тобто Дня Незалежності Польщі.

Фото Павла Лози

У Ґданську вшанували пам'ять загиблих українських бійців

Літургія у православній церкві в Ґданську та зустріч і запалення свічок пам'яті у сквері Героїчного Маріуполя в районі Вжещ. Так 29 серпня виглядало вшанування пам'яті Захисників і Захисниць України, які загинули в боротьбі за незалежність, суверенітет і територіальну цілісність держави. У події взяли участь дипломати та працівники Генерального консульства України у Ґданську, а також українські жителі міста.

Нагадаємо, що цього року відбудеться уже 9-й Всеукраїнський патріотичний забіг «Шаную воїнів, біжу за Героїв України», організований Міністерством молоді та спорту України.

Учасники могли обрати одну з трьох дистанцій – 2 км, 5 км або 10 км. Свій забіг кожен учасник традиційно присвячує одному із загиблих Захисників або Захисниць України, вшановуючи їхню пам'ять і поширюючи їхні історії у соціальних мережах із хештегами #БіжуЗаГероя_2026 та #забіг2026. Можна було теж надрукувати на футболці ім'я Героя.

Цьогоріч із міркувань безпеки в Україні спільного старту та масового зібрання учасників не буде. У Польщі також у деяких містах учасники бігли наодинці або невеликою групою.

Варшавський забіг пам'яті на честь загиблих захисників України

Пласт у Варшаві 29 серпня влаштував у варшавському районі Охота забіг пам'яті «Шаную воїнів – біжу за Героїв України».

Ще до події пластуни у соцмережах писали: «Це не про змагання чи спортивні досягнення, і спеціальна підготовка не потрібна. Ви можете пробігти або пройти довільну відстань у комфортному для вас темпі».

Бо важлива була сама участь і пам'ять. Адже кожен учасник біг на честь конкретного загиблого Героя – з його ім'ям на стартовому номері. Учасники обрали ім'я Захисника чи Захисниці самостійно. Для тих, хто не зміг вибрати сам, ім'я запропонували організатори.

eprasa.pl 8202f3b478

Щецінські урочистості з нагоди Дня Незалежності України

23 серпня у світлиці Українського культурного осередку в Щеціні відбулися урочистості до Дня Незалежності України. Про подію повідомляє на своїй фейсбук-сторінці Щецінський відділ ОУП.

Захід розпочався спільним виконанням державного гімну України. Опісля голова Щецінського відділу ОУП Петро Колодій привітав присутніх гостей та зачитав лист-привітання від Олега Височана, представника Генерального консульства України в Ґданську.

Особливо зворушливим моментом стала хвилина мовчання, щоб вшанувати пам'ять всіх полеглих оборонців України, які віддали своє життя за свободу та незалежність Батьківщини.

Світлана Шкамарда-Драбант, згадуючи міграційні досвіди українців, висловила щиру подяку всім людям доброї волі, як полякам, так і українцям, які протягом останніх років підтримували українських мігрантів та допомагали їм знайти своє місце і відчути себе вдома в Польщі.

Завершенням святкового вечора став показ фільму «День незалежності України», після якого учасники зробили спільне пам'ятне фото та продовжили дружню зустріч із частуванням, котре підготували члени української громади міста.

Фото з фейсбук-сторінки Щецінського відділу ОУП

У Любліні вшанували пам'ять «Пароха Майданека»

20 серпня, у день народження бл. свщм. Омеляна Ковча, у Любліні відбулися відзначення 25-річчя від проголошення блаженним мучеником українського духівника, якого називали «Парохом Майданека».

Розпочалися вони від зустрічі біля пам'ятника Омеляну Ковчу, який був встановлений у місті п'ять років тому. У рамах відзначень було зачитане коротке слово про життя блаженного Омеляна Ковча, його служіння українцям і в'язням табору «Майданек».

Слово взяв теж посол України у Польщі Василь Боднар, наголосивши на важливій ролі постаті священника та його духовної спадщини. Український дипломат, зокрема, зазначив, що 25 років тому у Львові папа Іван Павло II проголосив Омеляна Ковча блаженним. А саме цей візит Святішого Отця став важливою подією для усієї України.

Під час заходу було зачитано вітальне послання отця і глави Української греко-католицької церкви Блаженнішого Святослава.

У заходах взяли участь представники влади міста Люблін, генеральний консул України в Любліні Роман Шепеляк, почесний консул України в Холмі Станіслав Адамяк, представники Литовсько-польсько-української бригади імені Великого гетьмана Костянтина Острозького, Державного музею у Майданеку, Пласту, громадських організацій, а також української та польської громад.

Опісля покладання вінків та запалення свічок біля пам'ятника Омеляну Ковчу гості та учасники відзначень взяли участь у літургії в греко-католицькому храмі святого Йосафата.

«Для нашої парафії пам'ять про Омеляна Ковча є особливо близькою. Його життєвий шлях завершився тут, у Любліні, у концтаборі „Майданек", а його постать стала важливою частиною історії української громади нашого міста. Тому для нас важливо не лише згадувати про нього з нагоди річниць, а постійно повертатися до його історії та передавати цю пам'ять далі», – читаємо на фейсбук-сторінці парафії, парохом якої є отець-митрат Стефан Батрух. Сам отець Стефан був співорганізатором відзначень. Він також ініціював встановлення монумента у місті понад десять років тому. За зведення пам'ятника двічі голосували депутати міської ради – у 2016 і 2018 роках. Його офіційне відкриття відбулося 4 жовтня 2021 року.

«Сподіваємося, що зустрічі, присвячені пам'яті блаженного отця Омеляна Ковча, стануть постійною датою у люблінському календарі подій і відбуватимуться періодично, об'єднуючи навкруги цієї постаті чергові середовища та покоління», – пише у повідомленні на фейсбук-сторінці співорганізатор відзначень – Фонд духовної культури «Пограниччя».

Нагадаємо: отець Омелян Ковч (20 серпня 1884 – 25 березня 1944) був парохом у Перемишлянах поблизу Львова, у 1919-1921 роках – капеланом в Українській галицькій армії. Від початку II Світової війни виступав проти переслідування людей різних національностей, зокрема хрестив та рятував євреїв. Також відвідував їх у гетто та заборонив своїм парафіянам брати участь в антиєврейських акціях. Його ув'язнили у 1942 році й відправили до концентраційного табору в Майданеку, де він помер 25 березня 1944 року. 27 червня 2001 року у Львові папа римський Іван Павло II проголосив його блаженним мучеником Греко-католицької церкви.

Фото з фейсбук-сторінки Посольства України у Польщі

Більше новин читайте на сайті: nasze-slowo.pl.
Опрацював на основі повідомлень Павло ЛОЗА

eprasa.pl 8202f3b478

Валерія ГУРЖИЙ

Україна відсвяткувала своє 35-річчя

Світлове шоу на «Батьківщині-Мати»
Фото з сайту Офісу президента України

24 серпня Україна відсвяткувала своє 35-річчя. Це було вже п'яте святкування в умовах повномасштабної війни.

Основні заходи відбулися у Києві на Софійській площі, до них долучилися українські військові, президент України Володимир Зеленський, перша леді Олена Зеленська, прем'єр-міністр Великої Британії Енді Бернем та президент Євроради Антоніу Кошта.

Під час свого виступу Володимир Зеленський заявив, що в російсько-українській війні вирішується майбутнє не лише України, а й усієї Європи.

«Українці не будуть розмінною монетою в суперечках столиць. Українці не будуть підкорятися тому, у що не вірять, і точно не полишать своєї мрії – мрії жити незалежно», – додав президент України.

Енді Бернем своєю чергою запевнив у подальшій співпраці з Україною та наданні необхідної підтримки й допомоги. Серед іншого, він говорив як про допомогу з озброєнням, так і про додаткові санкції проти росії. А президент Євроради Антоніу Кошта наголосив, що ЄС надаватиме Україні допомогу під час війни, переговорів та відбудови. До того ж він запевнив, що Україна має укласти такий мир, який гарантуватиме довгострокову безпеку та здатність захищатися в майбутньому.

Також у Києві у День Незалежності провели перший військовий парад з початку повномасштабної війни. Зокрема, по Хрещатику проїхали українські наземні роботизовані комплекси, по Дніпру пропливли морські дрони Magura та Sea Baby, а у небі літали винищувачі та ударні безпілотники різних типів. Попри те, що це був перший військовий парад за останні чотири роки, він відрізнявся від попередніх, оскільки раніше Хрещатиком марширували військові, а цього року проїхала техніка вітчизняного виробництва, яка завдає ворогу великих втрат.

Ввечері у місті підсвітили монумент «Батьківщина-Мати» синьо-жовтими кольорами та презентували аудіовізуальну артінсталяцію «Майбутнє пам'ятає». Вона тривала п'ять хвилин та була присвячена зв'язку поколінь, українському минулому і майбутньому.

Як святкували День Незалежності в інших українських містах

У всіх містах країни під час святкування 35-річчя української незалежності вшанували пам'ять загиблих військових, провели почесні ходи та велику кількість благодійних подій на підтримку Збройних сил та переселенців.

У Львові до святкування 35-річчя України відкрили мобільну інсталяцію «Колони пам'яті» з вирізаними на ній іменами загиблих військових, яку планують переміщувати між різними локаціями. Також у місті зіграв військовий оркестр та виступив муніципальний хор «Гомін».

В Одесі під час святкування пройшов патріотичний автопробіг, учасники якого прикрасили автомобілі українськими прапорами та проїхали вулицями міста й нагадали про полонених бійців.

У Харкові також до Дня Незалежності відбулися виступи військових оркестрів, виставки та концерти, але у метро – через безпекову ситуацію. Попри це, у місті встановили святкові декорації та фотозони, а ввечері молодь влаштувала вечірку просто неба.

У Житомирі актори у центрі міста представили театральний перформанс та показали символічну виставу про боротьбу українців за свою незалежність.

Святкування Дня Незалежності для українців однозначно змінилося після 2022 року. Якщо раніше це були величезні концерти та паради, які супроводжувало щастя від життя та незалежності, то зараз це свято показало справжню ціну цієї незалежності.

Концерт у харківському метро. Фото Таїсії Єрохіної

eprasa.pl 8202f3b478

Як святкували День Незалежності України за кордоном

Парад дронів на Хрещатику. Фото з сайту Офісу президента України

Святкування відбулися у багатьох містах світу – Празі, Берліні, Вашингтоні, Парижі та Брюсселі.

У Варшаві тисячі людей зібралися на Замковій площі та виконали гімни України і Польщі. Тут також показали звернення українських військових і польських добровольців, які наразі воюють в Україні. У місті теж відбувся концерт за участю музиканта Кшиштофа Залевського та українського гурту «DakhaBrakha» (більше про варшавське святкування – на 2-3 сторінці тижневика).

Окрім варшавських відзначень, побажання Україні з Польщі надходили онлайн, зокрема від польського уряду. Прем'єр-міністр Дональд Туск заявив у своєму дописі на платформі X: «Ми, поляки, знаємо, що означає заплатити найвищу ціну за незалежність. Ми знаємо, що означають слова: „За вашу і нашу свободу". І саме тому польська нація сьогодні, у День Незалежності України, всім серцем стоїть поруч з українською нацією, яка бореться».

Натомість міністр закордонних справ Радослав Сікорський зауважив, що Польща пишається тим, що є першою країною у світі, яка в той самий день, що й Канада, визнала незалежність України. «Я віддаю шану героям Збройних сил України за те, що вони так ефективно протистояли агресії путіна. російський імперіалізм становить загрозу для всієї Європи», – написав Радослав Сікорський на платформі X.

Побажання Україні також були опубліковані на англомовному профілі МЗС. «З нагоди 35-ї річниці прийняття Декларації про незалежність України бажаємо всій українській нації стійкості, сили, швидкого припинення російської агресії та справедливого миру», – написали в Міністерстві закордонних справ Польщі.

На жаль, 24 серпня у Києві жодного представника польської влади не було.

У Берліні біля Бранденбурзьких воріт встановили інсталяцію із захисною сіткою від дронів, яка дуже поширена на дорогах та містах у прифронтових регіонах України. Так організатори хотіли показати іноземцям умови, у яких щодня живуть мільйони українців.

У Празі представили дзвін, котрий виготовили з фрагментів російської зброї, якою росіяни били по українських містах. У цей дзвін вперше задзвонили під час святкування Дня Незалежності України. Крім цього, учасники події розгорнули 30-метровий український прапор та заспівали український і чеський гімни.

30-метровий український прапор також розгорнули у Брюсселі. Окрім того, у місті зліпили близько 3,5 тисяч вареників у межах масової акції, а також провели концерти та ярмарок.

У Парижі учасники акції до Дня Незалежності України організували святкову ходу. А у Вашингтоні пройшов святковий концерт до 35-річчя України. Там теж було розгорнуто 14-метровий український прапор.

Окрім того, 24 серпня блакитно-жовтими кольорами підсвітили будівлі у різних містах світу: Вестмінстерський палац у Лондоні, парламенти Канади й Молдови, штаб-квартиру європейської комісії «Берлемон» та Раду ЄС.

Чи були обстріли на День Незалежності?

24 серпня російські війська запустили по Україні близько 299 КАБів та 150 безпілотників. Зокрема, під ударами були Одеса та область, Миколаївська область, Дніпро, Запоріжжя, Харків, Суми, Чернігів та їхні області.

Що змінилося

З початку повномасштабного вторгнення святкування Дня Незалежності України повністю змінилося як зовнішньо, так і внутрішньо. Якщо говорити про зовнішній бік, то немає грандіозних концертів з великими сценами та масштабних парадів, адже тепер небезпечно збирати велику кількість людей на відкритому просторі, враховуючи, що в будь-яку мить росіяни можуть вдарити в це місце балістикою чи запустити реактивні дрони. Тому більшість святкових локацій до Дня Незалежності розпорошені по всій столиці, і так відбувається у всіх містах, щоб не створювати великих скупчень людей, а поруч було укриття.

Якщо говорити про внутрішній стан, то й не хочеться цих великих концертів та парадів, бо більшість українців тільки після початку повномасштабного вторгнення усвідомила ціну нашої незалежності. Багато хто втратив рідних, друзів та колег. Наразі для нас це стало таким святом, коли ми не тільки згадуємо всіх тих, хто віддав своє життя за нашу незалежність, а й піклуємося про тих, хто захищає нас зараз. Багато святкувань були благодійними, де збирали кошти на бригади, що боронять нас на фронті, щоб забезпечити воїнам зброю і захист.

До того ж багато культурних заходів перестало бути розважальними, як раніше. Вони стали більш символічними, глибшими та рефлексійними, які дозволяють через мистецтво проживати травми війни та втрати й потрохи зцілювати їх.

Святкування Дня Незалежності ніколи не буде таким, як до 2022 року, навіть після нашої перемоги, адже війна назавжди заклала нові сенси у слова «незалежність» та «святкування». ●

eprasa.pl 8202f3b478

Павло ЛОЗА
Фото надав гурток ОУП у Ґданську (автор – Ілля Балабай)

У Ґданську «Солідарні з Україною»

Два дні у Ґданську тривали відзначення і події з нагоди 35-ї річниці відновлення Незалежності України та Дня Державного прапора України. Взяли у них участь українські та польські дипломати, представники влади Ґданська, Ґдині та маршалківського управління Поморського воєводства.

Святкування розпочалися 23 серпня з архієрейської літургії за перемогу й мир в Україні у греко-католицькому соборі Святого Варфоломія та Покрови Пресвятої Богородиці в Ґданську.

Урочисту літургію очолив єпископ Ольштинсько-Ґданської єпархії УГКЦ Аркадій Трохановський.

Присутні на літургії особливо згадували полеглих захисників і мирних жертв російської агресії, їхні родини, поранених, військовослужбовців, медиків, медичних сестер і братів, священників-капеланів, волонтерів та всіх людей доброї волі, які допомагають Україні.

У проповіді владика наголосив, що цього дня віряни дякують Господу за неоціненний дар незалежності, а водночас просять, щоб ворог залишив українську землю і настав очікуваний усіма справедливий мир.

«Збираємося, щоб засвідчити разом нашу єдність, що Україна бореться, Україна стоїть, тому що Україна молиться», – говорив владика Аркадій Трохановський.

Так перед пам'ятником святому Володимиру Великому, що розташований поруч із храмом, відбулася молитва за мир і перемогу України, покладання квітів та урочисте виконання державних гімнів Польщі та України.

Після молитви прозвучали офіційні виступи представників органів місцевого самоврядування, духовенства та громадських організацій.

У заході взяли участь, серед інших, дипломати – генеральна консулка України у Ґданську Світлана Криса та генеральний консул Польщі в Одесі Яцек Ґоцловський.

Моніка Хабіор

Були також представники місцевої влади, зокрема Мєчислав Струк – маршалок Поморського воєводства, Моніка Хабіор – заступниця мера Ґданська, Рафал Ґеремек – заступник мера Ґдині, Анджей Стельмасєвич – представник поморського воєводи.

Після урочистостей біля пам'ятника святому Володимирові Великому учасники пройшли вулицями Ґданська до Європейського центру солідарності (ЄЦС).

– Кілька сотень осіб пройшло вулицям до Центру солідарності, – оцінює кількість присутніх Петро Ярмола, голова гуртка ОУП у Ґданську, який виступав співорганізатором відзначень, зокрема біля пам'ятника св. Володимира Великого. Марш провела організація «Об'єднані Ґданськ».

– Цю організацію утворили українці, які приїхали по початку повномасштабної війни в Україні. Ми з ними співпра-

Голова Поморського відділу ОУП проф. Марта Коваль та генеральна консулка України у Ґданську Світлана Криса

Владика Аркадій Трохановський (в центрі)

eprasa.pl 8202f3b478

Мєчислав Струк – маршалок Поморського воєводства

цюємо, організовуючи різні заходи. Ми теж були причетні до подій у Європейському центрі солідарності, – додає голова ґданського гуртка ОУП.

Саме в ЄЦС відбувся святковий концерт за участю українських артистів і творчих колективів. Перед публікою виступили, серед інших, ансамбль «Вітрогон» із Білого Бору, Юлія Романюк з ансамблем, ансамбль «Михалове» з Міхалова, а також Дарія Зарудна з Кошаліна.

– Концертний зал був повний. А там може вміститися близько 400 осіб, – говорить Петро Ярмола.

Події до 35-ї річниці Незалежності в ЄЦС відбувалися протягом двох днів, 23 та 24 серпня. Тут також пройшли книжковий ярмарок, показ української кухні, дебати «35 років незалежності – успіхи, невдачі, виклики» та кінопоказ. Один із заходів мав назву «Вузли Перемоги», де кожен присутній міг долучитися до спільного плетіння маскувальної сітки.

Діячі гуртка ОУП у Ґданську

«Незалежна Україна святкує своє 35-річчя! Сьогодні, як ніколи раніше, їй потрібна наша солідарність та підтримка», – написала заступниця мера Ґданська на своїй фейсбук-сторінці після ґданських відзначень Дня Незалежності України.

«Я хотіла висловити нашу повну солідарність з Україною, яка бореться за перемогу, і щиро подякувати українському народу Ґданська за їхню величезну відданість інтеграції – попри жах війни, з яким вони стикаються щодня. Я дякую полякам за їхню солідарність та відкриті серця», – продовжує у дописі Моніка Хабіор, яка зазначила, що дуже рада, що весь захід відбувся в унікальній, теплій атмосфері.

«Незважаючи на ненависть, яку ми бачимо в інтернеті, Ґданськ – це місто свободи, солідарності та рівності. Тут немає місця для „але"!» – додала вона.

Мер Ґданська Александра Дулькевич також поділилася в мережі своїми роздумами з нагоди 35-ї річниці відновлення незалежності України. Вона нагадала, що цього дня мешканці Києва оплакували жертв російського нападу, а в Кривому Розі завершилася драматична акція рятувальників після удару по торговому центру.

«Після понад чотирьох років повномасштабної війни російські ракети та безпілотники продовжують падати на українські міста, позбавляючи людей життя, безпеки та миру. Для мільйонів українців війна стала жорстокою повсякденною реальністю. Однак ми не повинні до неї звикати. Саме тому місто Ґданськ є і залишиться з Україною – з її громадянами, з її правом на свободу та мир. Сьогодні, як і щодня, ми кажемо одне: „Ви не самі!"» – написала Александра Дулькевич.

Своєю чергою Мєчислав Струк зазначив у мережі, що сьогодні весь регіон розвивається теж завдяки українцям, які тут живуть і працюють.

«Українці, які приїхали сюди, щоб знайти безпеку, дуже часто теж стають частиною нашої економіки та наших громад. Ми зустрічаємо їх на роботі. Їхні діти навчаються в наших школах. Їхні родини живуть у наших містах. Вони роблять покупки в наших магазинах, користуються нашими послугами, створюють бізнес та сплачують податки. Це не односторонні стосунки», – написав маршалок Поморського воєводства на фейсбук-сторінці після відзначень. Він наголосив, що поляки сьогодні забезпечують українцям безпеку, а українці своєю працею «сприяють економічному розвитку Польщі»: «Тому сьогодні я бажаю Україні не лише перемоги. Бажаю їй миру, безпеки, розвитку та відбудови. І сподіваймося, що польська та українська солідарність не закінчиться з війною, а перетвориться на тривалу економічну, соціальну та міжособистісну співпрацю».

Слід додати, що 24 серпня у символічні синьо-жовті кольори були підсвічені важливі об'єкти Триміста: фонтан Нептуна в Ґданську, Музей еміграції в Ґдині та Olivia Business Centre.

***

Організаторами та партнерами відзначень державного свята України у Ґданську були Генеральне консульство України в Ґданську, Європейський центр солідарності, Об'єднання українців у Польщі, місто Ґданськ, Поморське воєводство, «Об'єднані Ґданськ», Комітет захисту демократії, громадська ініціатива «Вузли Перемоги», Фонд RC, Українська бібліотека в Ґданську, ресторани «AZIMA» і «Пан Котовський». ●

eprasa.pl 8202f3b478

Анна ВІННИЦЬКА
Фото авторки статті та з сайту Радіо Кошалін

«З Україною в серці»

Вже майже п'ять років повномасштабного вторгнення Україна зі зброєю в руках відстоює той шлях, який обрала 35 років тому. Шлях свободи, демократії та європейського майбутнього. Сьогодні ціною неймовірної мужності та життів захисників українці знову кажуть: Україна має право бути незалежною, вільною і самостійною. Тому вже п'ятий рік у Кошаліні товариство «Майстерня» до Дня Незалежності організовує благодійний концерт «Серцем з Україною», під час якого всі отримані кошти передають на підтримку охопленій війною Україні. Цього року вдалося зібрати близько 29 тисяч злотих, які будуть передані фонду «Магія Карпат» на підтримку України.

– Нині відзначаємо свято за життя, тому що незалежність – це життя кожної людини. Бажаю, аби на сьогоднішньому концерті була тільки музика, гарна культура, адже поки є українська мова, українська культура, спів, вишиванка, до тих пір ми є українцями. Україна звучить у кожному серці, й недаремно назва цього фестивалю – «З Україною в серці», бо українське серце б'ється повсюди. Воно є сьогодні серед нас, є в Україні й там, де є кожен українець. Я вважаю, що культурі не потрібно перекладу, тому що культура, пісня та танець не потребують цього. Нехай буде вільною та мирною Україна та хвала Польщі, – наголосила генеральна консулка України в Ґданську Світлана Криса.

– Важливо, що День Незалежності України можемо відзначати разом з польськими друзями, бо це дуже важливо, аби бути серед приятелів. Для кожного народу свято Незалежності, день, коли народ здобуває самостійність і країна стає самостійною державою, є великим святом. В історії України маємо декілька дат, коли Україна ставала самостійною. Це був рік 1918-й, коли на початку XX століття Україна стала незалежною та самостійною державою, та рік 1991-й. Тридцять п'ять років тому здавалося, що цього разу Україні вдалося здобути самостійність без проливання крові. На жаль, як бачимо, Україні прийшлося платити за свою свободу кров'ю. І пам'ятаючи про тих захисників України, які сьогодні кров'ю платять за самостійну українську державу, за свободу та право українців до того, щоб бути собою, мати свою мову, культуру, ідентичність, святкуймо це велике свято незалежності, – казав доктор Григорій Купріянович, співголова Спільної комісії уряду та національних і етнічних меншин, представник української меншини у цьому органі.

На сцені кошалінського амфітеатру виступили солісти та хори з Кошаліна, а також запрошені гості – український, сповнений енергії гурт «Шаравари», вокаліст Ярема Марцішак, родом зі Старґарда. А зіркою вечора стала Ольга Цибульська з України. Її виступи – це завжди шоу, вибух драйву та яскравих емоцій. Так було і цього вечора в Кошаліні: глядачі шаленіли перед сценою, співали разом з артисткою та віддавалися музиці сповна.

eprasa.pl 8202f3b478

Концерт – це, однак, не лише музика і сцена. Це єднання сердець, простір, де через пісню, емоцію та спільне переживання люди стають ближчими одне до одного. Це можливість почути не лише музику, а й серце іншого. Так і сталось у випадку поляків, які створили ініціативу «Група друзів України з Кошаліна» у відповідь на негативне ставлення до мігрантів і біженців, адже хейт та агресія останнім часом виливаються на польські вулиці та зростають у соцмережах. Варто згадати, що на моє повідомлення про концерт на радіо Кошалін, яке згодом було розміщене на фейсбуці, на час написання статті відреагувало майже 3 тисячі осіб, з яких понад 2 тисячі під дописом залишило ненависницькі коментарі, сповнені образ і ворожості до українців. Тим часом кошалінська ініціатива показує, що насправді друзів України у Кошаліні – набагато більше, ніж тих, кому не до вподоби звучання української мови в публічному просторі.

– Ми сьогодні прийшли до кошалінського амфітеатру, оскільки хотіли, щоб ви знали, що дуже тішимося вашій присутності у Польщі. Ми всі – мешканці одного спільного дому, ми сусіди, товариші по роботі, члени тих самих місцевих громад. Дуже хочемо, аби ви почувалися у Польщі добре та безпечно, тому зло та ненависть потрібно зупинити. Коли б ви засумнівалися у цих словах, то пам'ятайте про слова нашого співака Чеслава Нємена, який співав, що людей доброї волі – більше. Пам'ятайте теж про слова, які сказав с. п. Вацлав Гавел – чеський президент, що правда та любов є сильнішими від зла та ненависті. У День Незалежності з усього серця бажаємо вам миру, свободи та гарного майбутнього, аби Україна сама за себе вирішувала, – промовили зі сцени польські друзі.

Самі українці кажуть, що за час свого перебування у Кошаліні від початку війни не зустрілись з відкритою ворожістю, але на вулиці, розмовляючи телефоном, стишують голос або не говорять українською. Зрозуміло, тужать за Україною, оскільки там залишилася родина, однак нині своє життя хочуть будувати вже у Польщі. Тому для них цінно мати можливість вільно організовувати такі концерти, під час яких показують українську культуру, звичаї та традиції, підтримують одне одного.

– Бачу, що в Польщі є деяка група, яка дуже піддається на російську пропаганду, й саме вони створюють таке напруження, яке зараз відчувається між нашими народами. Отже, дуже важливо проводити такі акції, коли виходять правдиві живі поляки, а не ховаються в інтернеті й кажуть: «Так, ми з вами. Ми далі вас підтримуємо». Для мене це важливо, бо не хочу, аби українці в Польщі творили закриту діаспору. Я хочу інтегруватися, хочу відчувати, що ми є частиною польського суспільства, яке нас приймає, адже ми хочемо працювати на це суспільство, бути для нього корисним і хочемо теж бачити, що полякам це не байдуже, – каже Тетяна, яка у Польщі живе вже десять років.

Як і щороку, організатори подбали про те, щоб захід не обмежувався лише сценічними виступами. Учасники мали змогу придбати вироби народного мистецтва, скуштувати страви української кухні.

– На мою думку, всі зустрічі, які організовують для нашої громади, під час котрих можуть зустрітися як українці з Польщі, так і біженці та мігранти з України, є дуже важливими. Тут ми можемо підтримувати наші традиції, зокрема послухати українську музику, а також допомагати волонтерським акціям на підтримку ЗСУ чи тих людей в Україні, хто цього потребує. Я належу також до душпастирської ради, де зустрічаються представники різних єпархій греко-католицької церкви з різних країн, і всюди є ті самі проблеми: рани війни, які потрібно загоїти; родини, які втратили своїх близьких чи свої доми в Україні й не мають до чого повертатися. Тому важливо, аби наша громада в міру своїх можливостей могла допомагати в різних площинах теж таким особам, – каже отець Стефан Прихожденко, парох греко-католицької парафії у Битові. ●

eprasa.pl 8202f3b478

Людмила ЛАБОВИЧ
Фото авторки статті

«Такий літній табір для дорослих…»

У «Загороді» в Козликах пройшли «Меандри»

Над річкою Нарвою нісся голос групи Ірини Сливчук

Тиждень майстер-класів українського співу в трьох групах, а крім того, безліч супровідних подій – виставок, лекцій, концертів, зустрічей з народними ансамблями, танцювальних вечірок. Так виглядала цьогорічна програма «Меандрів» – літньої школи традиції. 16-23 серпня стежки любителів традиційної культури не тільки з Підляшшя вели у мальовниче місце над річкою Нарвою – до музею просто неба «Загорода» у Козликах.

Це була справжня культурна бесіда для любителів традиційного, так званого білого, співу. У «Загороді» в Козликах на Підляшші черговий уже раз пройшли «Меандри». Протягом тижня у музеї підляських українців відбувалися майстер-класи з традиційного співу. Вели їх три українські фольклористки з великим досвідом, якщо йдеться про навчання традиційного співу: Алла Ковальчук з Рівного, Ірина Сливчук – також з Рівного, а крім того, Тетяна Сопілка, відома співачка, пов'язана з легендарним гуртом «Древо». Кожного дня під час інтенсивних занять майже 40 осіб у трьох групах вивчало манеру традиційного співу та знайомилося з українським народним репертуаром.

«Я співаю вже 10 років. Це моя третя зустріч на „Меандрах". Тут – найгарніше», – підкреслює Аґата Салахевич, яка приїхала до Козликів з Мазовецького воєводства.

Серед учасників було й багато членів колективів з Підляшшя, між іншими – з білостоцької «Добрини».

«Я приїхала провести час з друзями, співаючи в прекрасному оточенні скансену в Козликах. Ми знаходимося в лісі, поруч з природою, а недалеко пливе річка Нарва. Природа тут прекрасна», – говорить Маґда Тимошевич.

Від років на «Меандри» приїжджають учасниці «Вервочок» з Орлі. Гурт, який співає передусім українську естраду, час від часу виконує також українські пісні в традиційній манері. Однією зі співачок цього колективу є Евеліна Филип'юк, яка раніше співала в «Ранку» в Більську-Підляському.

На «Меандри» приїхало тріо з Познані

eprasa.pl 8202f3b478

«Я дуже тішуся, що можу бути серед цих людей і вивчати нові пісні. Мене завжди вражає, звідки береться стільки пісень. Я тут для власного саморозвитку», – зізнається Евеліна.

Ведучі майстер-класів не приховували, що працювати з учасниками – дуже легко, бо всі вони вже з досвідом співу. Тому й, мабуть, вперше в історії заходу не було початкової групи.

«Я тут – вдруге. Була дуже давно, мабуть, дев'ять років тому, – пояснює Ірина Сливчук з Рівного, відома українська фольклористка, хормейстерка, пов'язана з гуртом „Горина". – Працюється дуже добре, тому що приїхали хороші люди й зібралися хороші групи. Тут гарна природа, і все відповідає тому, щоб навчитися і дуже файно заспівати».

«Мене щороку дивує, якими темпами розвивається рівень, – додає від себе Тетяна Сопілка. – Тут люди, які буквально хапають на бігу. Два-три рази заспівають – і пісня готова. Звичайно, є свої нюанси, але дуже швидко все це розвивається».

Вивчення манери українського співу та поповнення репертуару новими піснями – це головна мета «Меандрів». Однак захід є й свого роду канікулами для учасників.

«Це такий літній табір для дорослих, – жартує організатор „Меандрів" Дарій Кришпинюк. – Ми багато співаємо, бо наша головна мета – це інтенсивні співочі майстер-класи. Цього року – в нас три великі групи, приблизно по кільканадцять осіб кожна. А крім співочих майстер-класів, є також інші події, які пов'язані з традицією».

Саме ці додаткові заходи є досконалим поповненням «Меандрів», бо ж завдяки їм літня школа традиції стає відкритою для значно більшої кількості людей.

Безплатні та відкриті для всіх охочих вечірні події проходили майже кожного дня. Першого дня у рамах заходу відкрито виставку Анни Левчук «Fotosploty» та відбулася лекція її авторки про тканину. Окрім того, були майстер-класи вишивання хрестиком. Традиційно проведено співочу зустріч з підляським народним колективом: цього року до «Загороди» приїхали жінки з гурту «Малинки» з Малінників. До того проходили майстер-класи підляських та поліських танців для всіх зацікавлених, а також можна було подивитися обряд випікання весільного короваю у виконанні дитячого колективу «Гілочка» з Черемхи та старших жінок зі співочого ансамблю з Черемхи-Села. На завершення події виступили всі групи, що брали участь у майстер-класах, та пройшли «Танці в клуні».

«Каждого дня поза середою штось тут било. Думаю, што всіе задоволяни, бо можна било штось собіе вибраті – послухаті, як співают жінкі, потанцьоваті чи зробіті брошку», – підкреслює організаторка супровідних заходів «Меандрів», співачка Улита Харитонюк.

У минулі роки головним організатором літньої школи традиції був Підляський інститут культури в Білостоці. Цього року вперше весь організаційний тягар взяло на себе Товариство друзів скансену в Козликах. Однак без огляду на те, хто офіційний організатор, «Меандри» – вже настільки відома подія, що кожного року притягає в мальовниче місце над річкою Нарвою немалу групу любителів співання по-українськи з цілої Польщі. ●

Уже традиційно з учасниками «Меандрів» працювала відома співачка Тетяна Сопілка

Група Алли Ковальчук співала неподалік скансену – біля архітектурної пам'ятки XVIII ст. – церкви св. Миколая у Козликах

«Загорода» в Козликах – не лише для співу, але й для відпочинку варто приїжджати в це місце

eprasa.pl 8202f3b478

Історичний календар
ВЕРЕСЕНЬ

Підготувала Тетяна ДАНЮЧЕНКО
Фото з Вікіпедії

2 вересня 1891 р. – 135 років тому в селі Кайтанівка на Черкащині народився Павло Филипович, поет та перекладач, літературний критик.

Народився в сім'ї священника. Середню освіту здобув у Златопільській гімназії та Колегії Павла Ґалаґана у Києві. У 1910-1915 роках студіював слов'яно-російську філологію на історично-філологічному факультеті Київського університету Святого Володимира як учень академіка Володимира Перетца.

Після навчання залишився працювати в університеті як стипендіат (його тогочасна праця про життя і творчість поета Євгена Баратинського була відзначена золотою медаллю і 1917 року вийшла окремим виданням), приват-доцент і згодом як професор до 1935 року. У цьому університеті, що в 1920-му був перейменований на ІНО (Інститут народної освіти), разом із професором Миколою Зеровим Филипович вів семінар з історії української літератури, керуючи працею над темами, що стосувалися кінця XIX ст. і початку XX ст.

Свою поетичну діяльність почав російською мовою 1910 року під псевдонімом Павел Зорев, але від 1917 року творив виключно українською мовою. Як літературний критик виступив уперше в часописі «Книгар» під редакцією Василя Старого і Миколи Зерова. Широку літературознавчу працю розгорнув як співробітник ВУАН, публікуючи низку праць з історії української літератури і редагуючи ряд літературознавчих збірників. У своїх працях дотримувався порівняльно-історичного методу і був одним із найвидатніших представників цієї школи в українському літературознавстві.

Входив до літературного угруповання неокласиків. Для його лірики характерні пошуки сутності людини, схильність до філософського мислення та історико-культурних сюжетів, освоєння фольклорного різноманіття народної творчості.

Науковець європейської міри, задивлений в щонайкращі зразки класичних і західноєвропейських й українських традицій, поет-неокласик Павло Филипович був чужий і далекий до настанов і директив комуністичного режиму в літературі й тому теж цілком несприйнятний і ворожий для нього.

Тримався осторонь політичних течій, однак заарештований 1935-го за звинуваченням у приналежності до «шпигунсько-терористичної організації».

Розстріляний 3 листопада 1937-го в урочищі Сандармох у Карелії.

2 вересня 1811 р. – 215 років тому у селі Ясень (нині Калуського району Івано-Франківської області, а тоді – Королівство Галичини та Володимирії, Австрійська імперія) в родині пароха народився Іван Вагилевич, поет і фольклорист, член «Руської трійці».

Закінчив школу в Бучачі, потім – цісарсько-королівську гімназію Станиславова (1829). Навчався у Львівській духовній семінарії, яку закінчив 1839 року. Вів просвітницьку роботу серед селян, готуючи їх до рішучих форм боротьби, за що був арештований австрійською поліцією.

1833 року разом з Маркіяном Шашкевичем і Яковом Головацьким організував «Руську трійцю» – літературне угруповання, з якого розпочалося національно-культурне відродження на західноукраїнських землях. Через діяльність у ньому Івана Вагилевича висвятили на священника лише через сім років після того, як він завершив семінарію.

Був одним із зачинателів нової української літератури в Галичині. Співавтор збірок «Зоря» 1835 року (заборонена цензурою) та «Русалка Дністровая» 1837 року (дозволена цензурою Угорського королівства і видана у Будапешті, однак заборонена цензурою Греко-католицької церкви). Саме статті Івана Вагилевича мали найбільш радикальне звучання.

У 1846–1848 роках був душпастирем у селі Нестаничі. Сюди був скерований митрополичою консисторією за сприяння митрополита Михайла Левицького, перебував під наглядом графині Коморовської. Проживав у тому самому будинку, що і Маркіян Шашкевич.

Під час «весни народів» Іван Вагилевич 1848 року самовільно покинув парафію та виїхав до Львова. За це після розгрому революціонерів кардинал Михайло Левицький позбавив Івана Вагилевича духовного сану. Тож Іван Вагилевич вирішив перейти в лютеранство. Так він втратив підтримку своїх покровителів – князя Леона Сапіги та графа Мавриція Дідушицького – куратора бібліотеки Оссолінських (тепер – Львівська національна наукова бібліотека України ім. Стефаника НАН України), який наполіг на його звільненні. Вагилевич пропрацював лише 9 місяців у 1851 році на посаді кустоша (директора) бібліотеки.

Іван Вагилевич ледве зводив кінці з кінцями, тяжко працюючи, аби прогодувати дружину та дітей: був перекладачем української мови, друкував статті в «Газеті львівській», коригував виступи депутатів Галицького сейму, з 1862 року недовго працював перекладачем «Крайового виділу». 1862 року одержав посаду міського архіваріуса, на якій працював до самої кончини.

Досліджував історію та лінгвістику, фольклор й етнографію. Автор романтичних балад, поезій у прозі, серії статей про українську літературу. Переклав українською мовою «Слова о полку Ігоревім», здійснив наукову публікацію «Літопису Нестора». Наукова спадщина Івана Вагилевича досі не зібрана та не досліджена. Яків Головацький називав його «живою енциклопедією».

Його етнографічні праці – «Гуцули, мешканці Східного Прикарпаття» (1837), «Бойки, русько-слов'янський люд у Галичині» (1839) та «Лемки, мешканці Західного Прикарпаття» (1841) – містять цінний діалектичний матеріал. З етно-

eprasa.pl 8202f3b478

графічними працями Івана Вагилевича пов'язується початок наукового вивчення мови і культури Гуцульщини.

Помер 10 травня 1866 року у Львові.

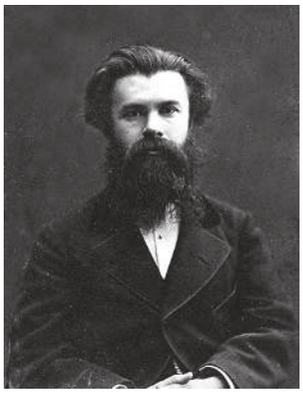

18 вересня 1841 р. – 185 років тому в місті Гадячі на Полтавщині народився Михайло Драгоманов, історик, фольклорист, публіцист, громадський діяч.

Походив із родини дрібних дворян, нащадків козацької старшини, де сповідували ліберальні погляди. Його сестра – письменниця Ольга Пчілка, мати Лесі Українки.

Навчався і працював у Київському університеті. Один із організаторів «Старої громади» в Києві. Палкий патріот, знавець рідної й світової культури (знав п'ять європейських мов). Лідер передової суспільно-політичної думки в Україні після смерті Тараса Шевченка. Вважав, що здобувши самостійність, українці займуть достойне місце серед народів світу. Бо відсутність незалежності «є головною причиною тієї хвороби, котра під'їдає всі зусилля українського народу».

У 1875-му звільнений за політичну неблагонадійність (за доносом русофіла Михайла Юзефовича, одного з ініціаторів «Емського указу»), емігрував до Швейцарії. Створив осередок української еміграції в Женеві, заснував безцензурну друкарню.

«Українцям лишається йти своєю дорогою і працювати, працювати й працювати для свого народу, сподіваючись тільки на свої сили, не звертаючи занадто великої уваги на сторонніх воронів – ні на тих, що каркають безглуздими циркулярами, ні на тих, які думають збити їх із природної і чітко обдуманої дороги вдаваними солов'їними піснями», – писав Михайло Драгоманов на чужині. Пізніше викладав у Софійському університеті. Зіграв важливу роль у творенні першого українського політичного проекту – Русько-Української радикальної партії (1890).

Вважав себе соціалістом, однак визнавав пріоритет свободи особистості над класовими і національними інтересами. Критично сприймав марксизм і рішуче заперечував терористичні методи російських народників, вважаючи, що «чиста справа потребує чистих рук».

Помер 2 липня 1895 року в Софії (Болгарія).

24 вересня 1801 р. – 225 років тому на хуторі Пашенна (нині с. Пашенівка) неподалік містечка Козельщина на Полтавщині народився видатний математик, академік Михайло Остроградський.

Походив зі старовинного українського шляхетсько-козацького роду Апостолів, з якого вийшли гетьман Апостол і військовий діяч, контрадмірал Військово-морського флоту УНР Михайло Остроградський.

Із самого малку мав пристрасть до різних вимірювань та обчислень, а всілякі механізми цікавили його більше, ніж ігри з однолітками. Навчався у пансіоні при Полтавській губернській гімназії, де наглядачем служив відомий український письменник Іван Котляревський.

1809 року вступив до гімназії, але інтересу до навчання не виявляв, оцінки були середніми. Батько вирішив відправити його до Петербурга й прилаштувати у гвардійський полк, оскільки Михайло мріяв про військову кар'єру і мав богатирську зовнішність та міцне здоров'я.

Проте дядько Михайла наполягав, що хлопцеві потрібна освіта, і восени 1816 року той став вільним слухачем, а згодом і студентом відділення фізичних та математичних наук Харківського університету. Інтерес до науки у нього пробудив професор Андрій Павловський, який помітив надзвичайні здібності юнака.

У 1820 році Остроградський, як найкращий студент, отримав ступінь кандидата наук. Проте реакційне чиновництво постійно затягувало видачу кандидатського диплома, пропонуючи складати все нові й нові іспити. Обурений таким ставленням, юнак повертає одержаний раніше атестат і просить викреслити назавжди його ім'я зі списків студентів, а потім їде в Париж, що був одним із центрів наукових досліджень Старого Світу.

Саме тут у 1822-1828 роках він відвідував лекції знаменитих математиків і здобув освіту в одному з найпрестижніших наукових закладів тодішньої Франції – Королівському коледжі. У 1826 році представив Паризькій академії наук свою першу наукову працю з поширення хвиль на поверхні рідини. За свідченням родичів ученого, він виконав цю роботу, перебуваючи у борговій в'язниці і спостерігаючи у вікно за рухом хвиль на річці Сена. Прочитавши її, видатний математик Огюст Коші сплатив його борг і знайшов Остроградському роботу в Коледжі Генріха IV. Праця молодого вченого стала значним внеском в гідродинаміку.

До Петербурга Остроградський повернувся вже відомим ученим. У грудні його обрали ад'юнктом Академії наук. Діапазон наукової творчості був надзвичайно широким: від аналітичної механіки, теорії удару та балістики до варіаційного числення, алгебри, теорії чисел, теорії ймовірностей тощо.

Живучи у Петербурзі, ніколи не забував рідної мови. На своїх лекціях дуже часто вживав українські вислови і взагалі до 1828 року погано володів російською, розмовляючи або українською, або французькою. Товаришував із Тарасом Шевченком, Семеном Гулаком-Артемовським, родинами Лисенків і Старицьких. Любив приїздити до рідного села, вакації проводив у своєму маєтку, де влаштовував місцевим селянам бенкети.

У 30 років був обраний ординарним академіком Імператорської Санкт-Петербурзької академії наук, згодом – членом-кореспондентом Паризької академії наук, дійсним членом Римської, Туринської, Американської академій, почесним членом Київського та Московського університетів, багатьох престижних наукових товариств по обидва боки Атлантики.

Його праці стали підґрунтям, на якому будувалася та розвивалася школа механіки. За життя опублікував понад 100 наукових праць, а математики давно звикли до термінів: рівняння Остроградського, метод Остроградського, формула Остроградського-Ґаусса, принцип Остроградського-Гамільтона.

Влітку 1861-го у Михайла виявили нарив, що виявився злоякісною пухлиною. 1 січня 1862 року Остроградський відійшов у засвіти в Полтаві, дорогою до Харкова, куди прямував на лікування. ЮНЕСКО в 2001 році внесла Остроградського до переліку видатних математиків світу.

eprasa.pl 8202f3b478

Текст і фото з сайту Об'єднання лемків

25-та ювілейна Лемківска Ватра в Монастирисках

Дня 15 серпня в Монастирисках на Україні одбула ся 25 ювілейна Лемківска Ватра «Дзвони Лемківщини» – єдно з найважнійших подій, посвячених лемківскій культурі, традиції і памяті Лемків в Україні.

Ватра в Монастирисках од років зберат Лемків з різних реґіонів України, а так само представників лемківской громади з інших країн. Єст то місце стрічі, спільного святкуваня, представліня традицийной культури, музики, співу і танців, а так само нагадуваня історії Лемківщини і єй жителів.

Тогорічна, ювілейна ватра била особливом нагодом підкреслити, же лемківска культура жиє і єднає Лемків незалежно од місця, в котрим гнесь жиют. В програмі били вступи артистичних ансамблів, представліня народного творчества і ремесла, а так само події посвячени історії і культурі Лемків.

В 25-ій Лемківскій Ватрі в Монастирисках брали участь тіж представники Лемків з Польщі. Стоваришиня Об'єднаня лемків репрезентували представники Головной управи. Лемківску громаду з Польщі репрезентував тіж ансамбль «Гори Наши», презентуючи підчас Ватри артистичний доробок і музичну традицию Лемків.

Важливом подійом підчас перебуваня представників Об'єднаня лемків в Монастирисках било переданя до Лемківского Музею в Монастирисках дверей – символу лемківского села, котрого юж нема (проект авторства лемківской артистки Наталії Гладик). Тот незвичайний предмет має нагадувати о світі, котрий минув, о виселених селах і домах, котрих жителі били змушени опустити свою рідну землю. Двері стали символом світа Лемків, котрого юж нема, але котрий остал живий в нашій памяті.

Підчас ювілейной Ватри Об'єднаня лемків передало тіж Михайлу Адамчаку – Лемку, котрий воює на фронті з росийским агресором – фонди, зобрани підчас Лемківской Ватри в Ждині, а так само в рамках веденой збірки на закуп дронів. Передани кошти мают допомочи його службі і боротьбі в обороні України.

Ювілейна Ватра в Монастирисках била не лем святом культури, але і важном стрічом Лемків з різних сторін – нагодом до бесід, споминів, спільного співу і зміцнюваня звязків нашой громади. ●

eprasa.pl 8202f3b478

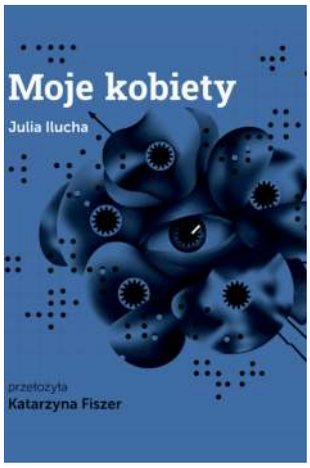

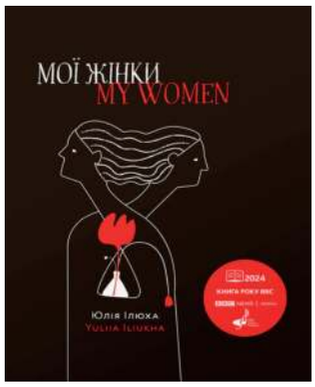

Юлія Ілюха,
«Мої жінки / My women».
Київ: Видавництво «Білка»,
2024. – 160 с.

Анна РУССУ

«Мої жінки» Юлії Ілюхи – між правдою та вимислом

Історії цих жінок ви напевно чули раніше. У них можете впізнати свою подругу, сусідку, випадкову знайому, а часом – себе. «Мої жінки» харківської письменниці Юлії Ілюхи – двомовна українсько-англійська збірка коротких новел про жіночі долі в часі війни. Книжка вже здобула одну з важливих українських відзнак Книга року BBC-2024. Її польський переклад «Moje kobiety», який здійснила Катажина Фішер та проілюструвала Лідія Голоско, з'явився друком у Видавництві KEW та цьогоріч увійшов до довгих списків Літературної нагороди Центральної Європи «Анґелус».

Війна розділила життя героїнь Юлії Ілюхи на до та після, розколола його на безліч досвідів. На досвід матерів, дружин, захисниць і цивільних, тих, які чекають чи не дочекались, хто виїхав або залишився. Є тут і зрадниці. В усіх цих історіях багато втрат, відчаю, злості, ненависті до ворогів, але й любові до своїх. Хоча авторка оперує художнім жанром новели – вимислом, фікцією, не виникає сумніву, що кожна з подій відбулася насправді. Навіть за суперсилою жінки, очі якої освічували темряву, розпізнаємо щоденну реальність українок.

Жінки Юлії Ілюхи – образи збірні, тому вони не мають імен. Авторка розрізняє їх за їхніми історіями, ніби каталогізуючи множинність жіночих досвідів, на які поділила нас війна. Ми бачимо в них себе, співпереживаємо їхні історії та вже не почуваємося такими самотніми, ставши ближче одна одній. Письменниця намагається зазирнути за сухі повідомлення новин, дописи в соцмережах, світлини з місць воєнних трагедій. Побачити за ними людські долі, уявити, як все відбувалося в той трагічний момент.

В основі «Моїх жінок» лежить ідея сестринства, що дає підтримку, не дозволяє загубитися у світі, котрий, здається, летить у прірву. Коли сестри втрачають усі слова, не можуть говорити від власного імені, з'являється та, котра бере на себе сміливість розповісти про них, щоб пам'ять про жодну не було втрачено. У цьому новели Юлії Ілюхи суголосні з поезією Вікторії Амеліної.

«У весняне синє поле
Вийде жінка в чорній сукні
Імена сестер кричати
Наче птах в порожнє небо.
Викричить усіх із себе
ту, що відлетіла швидко
ту, яка про смерть благала
ту, що не спинила смерть
ту, яка чекає досі
ту, яка усе ще вірить
ту, що сорок днів мовчить…» – ці рядки Амеліної цілком могли б стати епіграфом до збірки «Мої жінки».

Короткі новели Юлії Ілюхи своїми алітераціями й асонансами, анафорами й інверсіями, довгими рядами епітетів дещо перегукуються з поезією. Вони вирізняються формою: усі речення починаються з маленької літери, окрім першого, на початку якого завжди стоїть слово «Жінка», на котрій зосереджено всю увагу. Водночас кожна оповідь завершується несподіваною, влучною кінцівкою, котра потрапляє в саме серце. А ще ці тексти сповнені сарказму та чорного гумору, від якого насправді зовсім не хочеться сміятись. Усі засоби звертаються до почуттів, будять емоцію, адже про раціональне осмислення подій не йдеться, коли перебуваєш у їхньому вирі.

У передмові до збірки ще одна письменниця Тамара Горіха Зерня міркує, як правильно писати про війну, «щоб не схибити, щоб твій голос не обірвався, не сфальшивив, щоб від нього не стало боляче власним вухам».Немає сумнівів, що мова художніх текстів у часі війни змінюється, набуває нових ознак. У прозі й поезії помітним стало тяжіння до «репортажності», де сучасний читач ще здатен відчитати реальну подію. У цьому контексті показовою є чотиритомна збірка польської поетки Анети Камінської «Pokój z widokiem na wojnę», яку можна вважати поетичною хронікою повномасштабного вторгнення росії в Україну. Поезії Анети Камінської, так само як новели Юлії Ілюхи, звертаються до реальних подій. Поезія, художня проза, репортаж – усе скеровано на те, щоб зберегти в пам'яті, не втратити. Напевно, це стає завданням всіх літератур у часи найбільших криз.

У «Моїх жінках» кілька разів з'являється образ безіменного хреста, з якого дощ змив напис. Він нагадує, якою крихкою є людська пам'ять. З історії знаємо, що, особливо в часи воїн і терору, спогади з часом мають властивість зникати. Проте література дає шанс врятувати їх від забуття, навіть якщо наступним поколінням усе здаватиметься вигадкою, результатом письменницької уяви, фантазією. ●

eprasa.pl 8202f3b478

Головна управа Об'єднання українців у Польщі ділиться сумною звісткою, що відійшов у Вічність

† Іван Зрада

довголітній Голова катовицького гуртка ОУП, Людина, яка своєю активністю та відданістю громаді та Україні була для багатьох прикладом та наснагою. Всі ми запам'ятаємо Його як сторожа пам'яті української трагедії Центрального табору праці в Явожні. Саме тут Він щорічно організовував відзначення. Розділяємо біль втрати з усіма членами сім'ї, катовицької громади та з вірою, що добро, яке Він вчинив, свідчитиме за ним перед Господом, згадуємо Його в наших молитвах.
Вічна пам'ять!

Висловлюємо щирі слова співчуття
для наших колег –
Михайла Зради та Володимира Юрчишина
з приводу смерті їхніх батьків.
Пан Іван Зрада та Петро Юрчишин були довголітніми діячами катовицького гуртка Об'єднання українців у Польщі. Зокрема, завдяки їхнім зусиллям та відданості «Журавлі» виступали, серед іншого, на відзначеннях пам'яті жертв Центрального табору праці в Явожні та концертах у Катовицях.
Вічна Їм пам'ять.

Члени Українського чоловічого хору «Журавлі»

З глибоким жалем і смутком сприйняли ми звістку про відхід у вічність

пана Івана Зради

– голови катовицького гуртка Об'єднання українців у Польщі, щирого й відданого патріота України, провідника місцевої громади, активного церковного діяча, багаторічного організатора відзначень у місці концтабору в Явожні.

Висловлюємо щирі співчуття Дружині – пані Ользі, дітям: Михайлу, Петру, Павлу та Катерині, – а також їхнім родинам, всім близьким Покійного і всій українській спільноті Катовиць.

Нехай Господь прийме Його душу та винагородить за все добре, вчинене на землі.

Управа Поморського відділу та ґданського гуртка Об'єднання українців у Польщі

Пам'яті пана Івана Зради

23 серпня відійшла від нас велика Людина – пан Іван Зрада.

Це була людина, від якої здалеку випромінювалося добро. Людина, яка була зразком чесності, справедливості, доброзичливості та поваги до інших. Він завжди був сповнений оптимізму, часто жартував. Його позитив і життєва енергія вражали та викликали велике бажання спілкуватися з ним. Кожна розмова з паном Іваном додавала енергії, але водночас поглиблювала розуміння того, наскільки важливо берегти своє рідне, плекати свою ідентичність та залишатися вірним своїм цінностям навіть у найважчих обставинах.

Пана Івана я пізнав ще в дитинстві, коли під час кожних канікул він разом із родиною відвідував своїх рідних у селі Цешента (ґміна Пєнєнжно). Для мене особисто пан Іван завжди був прикладом для наслідування. Його відданість, любов до рідного, багаторічна праця та служіння Українській греко-католицькій церкві й українському народові – це те, про що можна і потрібно розповідати дітям та молоді.

Я завжди був під великим враженням, коли чув розповіді про його працю, відданість українській справі та внесок у життя української громади в Польщі. Про те, як він пильно передавав українські традиції у своїй родині. Про його наполегливість і тверде прагнення залишатися українцем серед польського суспільства, яке його оточувало.

Особливо вражає його багаторічна праця задля організації церковного життя. Разом зі своєю дружиною, пані Ольгою, він роками дбав про те, щоб українська греко-католицька парафія в Катовицях могла існувати та розвиватися. Вони виїжджали з дому набагато раніше, а поверталися пізно, щоб усе підготувати, прибрати, забезпечити священників харчуванням і нічлігом. Робили це не заради визнання чи подяки, а тому, що відчували відповідальність за свою громаду та своє церковне життя.

Пан Іван разом із пані Ольгою виховали чотирьох дітей – Михайла, Петра, Павла та Катерину – свідомими українцями. Їхні онуки говорять українською мовою і розуміють, хто вони та звідки походять. Це величезне досягнення. І я вважаю, що воно стало можливим тому, що батьки не лише говорили дітям, як потрібно жити й наскільки важливо берегти свою ідентичність, а передусім самі були для них прикладом і авторитетом.

Родина Зрадів спільно з іншими нашими родинами в Тихах та Катовицях, щоб мати можливість молитися у своїй церкві, зустрічатися зі своєю громадою та гуртуватися, просто взяли відповідальність у свої руки й самі організували все необхідне для того, аби зберегти своє церковне та громадське життя, залишатися вірними своєму рідному.

Це феномен. І це те, чого, можливо, не до кінця зрозуміє той, хто народився на півночі Польщі, не дуже цікавиться історією і від самого народження мав вільний доступ до української церкви, української школи, українських культурних заходів та можливості вільно розвивати свою ідентичність, бо хтось до нас про це подбав і створив нам такі умови.

eprasa.pl 8202f3b478

Перемишль – місце міжнародної дискусії про Україну та її сусідів

12-13 вересня 2026 року в Перемишлі відбудеться VII Міжнародна наукова конференція «Українці та їхні сусіди крізь віки: політика, економіка, релігія, культура та повсякденне життя». Організатором заходу є Українське історичне товариство в Польщі, а засідання відбуватимуться в українському Народному домі.

Конференція матиме міждисциплінарний характер і об'єднає дослідників із Польщі, України, Словаччини, Чехії та Литви. Її метою є презентація новітніх розвідок про взаємини українців із сусідніми народами, а також визначення нових напрямів наукових досліджень.

Програма охоплює чотири основні тематичні напрями: українсько-польські відносини до 1947 року, українсько-польські відносини після 1947 року, відносини українців з іншими народами, а також міжкультурні та економічні взаємини. Серед питань, які розглядатимуться, – історія українсько-польських відносин, політика щодо української національної меншини, історія Львова, культурна спадщина прикордоння, а також сучасна російська пропаганда та російсько-українська війна.

Пленарні доповіді виголосять д-р габ. Роберт Кусьнєж, проф. Поморського університету, який представить тему російської пропаганди щодо нібито польських планів захоплення Львова, та проф. д-р габ. Роман Дрозд, який розповість про діяльність Українського історичного товариства в Польщі у контексті польсько-українського історичного діалогу.

У програмі також передбачено вручення медалей «СТОРОЖ ПАМ'ЯТІ» та авторський вечір за участю проф. д-ра габ. Богдана Гальчака та д-ра Маріуша Сави. Під час зустрічі будуть представлені, зокрема, книги «Історія лемків від середньовіччя до сучасності. Друге, доповнене видання» та «Кулі – як зернятка вервиці. Армія Крайова й селянські батальйони проти українців Сагрині та інших сіл Грубешівського повіту 9-10 березня 1944 року».

У програмі супровідних заходів передбачено теж показ документального фільму «Василь Нагірний – місія і служіння», режисером якого є Станіслав Литвинов. Показ відбудеться 13 вересня о 13:00 в українському Народному домі.

Почесний патронат над конференцією здійснює почесний консул України в Перемишлі Олександр Бачик, а медійний патронат – тижневик «Наше слово». Головою наукового комітету є проф. д-р габ. Богдан Гальчак, а організаційний комітет очолює проф. д-р габ. Роман Дрозд.

Конференція має стати не лише форумом презентації результатів наукових досліджень, а й простором для наукового діалогу та обміну досвідом між дослідниками історії України, її сусідів, а також сучасних польсько-українських відносин.

Саме на прикладі родини Зрадів я неодноразово пояснював молодим людям, чому ми повинні цінувати й берегти те, що сьогодні маємо на півночі. Чому варто активно долучатися до життя церкви та громади, підтримувати українські організації, заходи й ініціативи. Адже нам достатньо прийти на богослужіння, зустріч чи культурну подію, тоді як люди в Тихах та Катовицях роками мусили самі – від початку до кінця – організовувати все необхідне, щоб мати таку можливість.

Їхній приклад показував мені й багатьом іншим: те, що ми сьогодні маємо, не з'явилося саме собою. За можливістю говорити українською, ходити до української церкви, відвідувати українські заходи та залишатися собою стоїть багаторічна праця тих, хто був перед нами. І наш обов'язок – це цінувати, берегти та розвивати те, що вони для нас створили.

Так важко прийняти звістку, що пана Івана вже немає серед нас.

Висловлюю щирий жаль і глибокі співчуття всім рідним – дружині пані Ользі, дітям: Михайлу, Петру, Павлу та Катерині, – а також їхнім родинам та всім близьким покійного.

Особливими для мене назавжди залишаться розповіді мого великого друга Павла про свого Тата. Подив і велика пошана, які звучали у словах Павла про свого Тата, є для мене чимось надзвичайно символічним і по-людськи вагомим. Адже найкраще про людину свідчить те, як її пам'ятають і як про неї говорять ті, хто був поруч із нею найближче.

Нехай Господь прийме пана Івана до Свого Небесного Царства та дарує йому вічний спокій.

Пам'ятатимемо про заслуги пана Івана перед українською громадою в Польщі, про його відданість українській справі, багаторічну працю та служіння Українській греко-католицькій церкві. Пам'ятатимемо і про його турботу про наше місце пам'яті в Явожні, багаторічну працю та координацію заходів, які там відбувалися.

Його життя, праця та відданість українській справі є прикладом наслідування для молодого покоління українців у Польщі.

Спочивайте з Богом, пане Голово.

Пам'ять про Вас буде вічною!

Голова ґданського гуртка ОУП Петро Ярмола

Наше Слово **Adres:** Redakcja "Nasze Słowo", ul. Kościeliska 7, 03-614 Warszawa, tel.: **biuro redakcji** – tel./fax 22 677-88-10 / +48 661-420-649, redaktor naczelny – 22 677-88-11, sekretarz redakcji – 22 677-84-46, redakcja – 22 677-84-45. **E-mail:** redakcja@nasze-slowo.pl, prenumerata@nasze-slowo.pl, ogloszenia@nasze-slowo.pl Internet: www.nasze-slowo.pl **Kolegium Redakcyjne:** Piotr Tyma, Paweł Łoza, Tetiana Daniuczenko, Anastazja Krawczuk. **Zespół redakcyjny: pełniący obowiązki redaktora naczelnego** – Paweł Łoza, **sekretarz** – Tetiana Daniuczenko, **redaktorzy** – Igor Szczerba (Warszawa), Anna Winnicka (Koszalin), Grzegorz Spodarek (Kętrzyn), redaktor stylistyczny – Anna Russu, redaktor techniczny – Olga Michaluk, **biuro redakcji** – Katarzyna Stepan. **Współpracownicy:** Anastazja Krawczuk (Warszawa), Stefan Migus (Olsztyn), Piotr Andrusieczko (Kijów), Ludmiła Łabowicz (Białystok), Lesia Korostatevych (Warszawa), Daryna Popil (Warszawa), Władysław Graban (Krynica Zdrój), Piotr Wirchniański (Gładyszów).
Wydawca: Związek Ukraińców w Polsce, ul. Kościeliska 7 03-614 Warszawa, tel.: 22 679-96-77 (sekretariat), E-mail: sekretariat@ukraincy.org.pl, biuro@ukraincy.org.pl Internet: http://ukraincy.org.pl **Fotoskład:** Redakcja „Nasze Słowo" **Druk:** Drukarnia „Efekt". Nakład 1400 egz. Pismo dofinansowano ze środków budżetu państwa Związek Ukraińców w Polsce, ul. Kościeliska 7, 03-614 Warszawa.
Konto bankowe dla wpłat w PLN: 47 1160 2202 0000 0000 5515 6292
Konto bankowe dla wpłat w EURO, CAD: IBAN: PL47 1160 2202 0000 0000 5515 6292 BIC/S.W.I.F.T.: BIGBPLPWXXX Bank Millennium S.A., ul. S. Żaryna 2a, 02-593 Warszawa,
Konto bankowe dla wpłat tylko w USD: IBAN: PL20 1160 2202 0000 0000 5515 6196 BIC/S.W.I.F.T.: BIGBPLPWXXX Bank Millennium S.A., ul. S. Żaryna 2a, 02-593 Warszawa.

Poglądy autorów publikacji nie zawsze są zbieżne z poglądami redakcji. Za wiarygodność faktów odpowiadają autorzy. Redakcja nie zwraca tekstów nie zamówionych oraz zastrzega sobie prawo ich redagowania, skracania i zmiany tytułów. Koresponduje z czytelnikami tylko na łamach tygodnika. Rozpowszechnianie materiałów z „Naszego Słowa" wyłącznie za zgodą redakcji. Za treść ogłoszeń i reklam redakcja nie ponosi odpowiedzialności.

„Nasze Słowo" dostępne jest w oddziałach Poczty Polskiej, w wybranych EMPiK-ach oraz w wydaniu internetowym www.eprasa.pl/news/nasze-slowo.

Publikacje wyrażają jedynie poglądy autora/ów i nie mogą być utożsamiane z oficjalnym stanowiskiem Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji. Статті виражають точку зору авторів і не можуть уособлювати офіційну позицію Міністра внутрішніх справ та адміністрації.

eprasa.pl 8202f3b478

FUNDACJA Pro Musica Viva

РОМАН РЕВАКОВИЧ Директор фестивалю

12. 2026

ДНІ УКРАЇНСЬКОЇ МУЗИКИ У ВАРШАВІ

DNI MUZYKI UKRAIŃSKIEJ w WARSZAWIE

Концертна студія Польського радіо ім. В. Лютославського

вул. Модзелевського 59

Квитки можна придбати в системі та в касах перед концертом. kup bilecik

Фінансова підтримка

Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego · NIMiT · Magevox

Партнери фестивалю

zaks · Związek Ukraińców w Polsce · UKRAIŃSKI DOM

Інформаційні партнери

Wyborcza · SLAWA · dwójka · POLSKIE RADIO · LB.ua · Наше Слово · Україна молода · ZBRUČ · NASZ WYBIR · УКРАЇНСЬКЕ РАДІО · KULTURA

www.pmv.org.pl

6.09.2026 Неділя год. 19:00

ВХІД ВІЛЬНИЙ

Фортепіанний речиталь

Данило Саєнко – фортепіано

У програмі твори:
Миколи Лисенка, Льва Ревуцького, Всеволода Задерацького, Бориса Лятошинського, Євгена Станковича, Віктора Косенка

8.09.2026 Вівторок год. 19:00

kup bilecik

Хоровий концерт

Ансамбль PARTES
Наталія Хмілевська – диригентка

У програмі:
Хорова музика XVII–XVIII століть. Твори Миколи Дилецького, Дмитра Туптали, Андрія Рачинсього, Максима Березовського, а також анонімних композиторів

11.09.2026 П'ятниця год. 19:00

kup bilecik

Камерний концерт

Андрій Ляшук – спів та колісна ліра

У програмі:
українські традиційні пісні

13.09.2026 Niedziela год. 19:00

kup bilecik

Симфонічний концерт

Андрій Чайковський – скрипка
Симфонічного оркестру Національної філармонії України
Теодор Кухар – диригент

У програмі твори:
Романа Придаткевича, Бориса Лятошинського, Євгена Станковича, Івана Небесного

Дизайн Тарасу Казубек

eprasa.pl 8202f3b478